

Богоровски ГИМНАЗИСТ

Варна, Юни, 2007 година

година XI, брой 18

Издание на Професионална гимназия по икономика "Д-р Иван Богоров"

Р Е Д А К Ц И О Ч

Пореден брой. За пореден път ще го натъпчем с глупости (аз в нас не се съмнявам), за пореден път ще се пробваме да зарадваме всичките си 20 читатели (!). Ураа....

Поглеждайки назад , в старите броеве, виждам какви простотии са писани на тези страници. Еми, кажете тогава, има ли причина да не продължаваме да пишем глупости ?

Ми има. П'ва животно пред вас е последният ни брой. Като такъв смятаме да се пробваме да го направим култов, дори после да сме с предупреждение за изключване всичките!

А сега четете навътре и стига сте ми гледали простотиите !

А, да, живи - здрави, много се радваме, че пак сте купили вестник, бла - бла - бла, много добре сме се били справили, оф пийс аут!

Сашиуу

☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Панаири, панаири

Както всяка година, така и тази, се проведе панаира на учебно-тренировъчните фирми на нашата любима гимназия ПГИ „Д-р Иван Богоров“. На пръв поглед почти безсмислено разхищение на средства, енергия и време. . . и все пак, погледнато от друга страна, адекватно подготвяне на възпитаниците за бъдещето. И отново, както всяка година, си имаше ходене по мъките и наистина забавни и запомнящи се моменти.

Естествено, наистина интересните решения на участниците в панаира си заслужиха най-малко аплодисменти и усмивки: като се почне от посрещането на входа с питка и шарена сол /типично по български/ - изпълнено от нашата Учебно-тренировъчна банка „БрайтСтар“, различните томболи с предметни награди, до невероятното ревю на УТФ „ВипСтайл“!

Само за около три часа топлата връзка се превърна от студено и сиво празно пространство в препълнена с гласове и усмихнати лица

търговска уличка, в която можете да намерите каквото сърце и душа иска. Списъкът на фирмите е дълъг, но по правило трябва да изброя всички участници! УТФ „СъниЛайф“, УТФ „ВипСтайл“, УТБ „БрайтСтар“, УТФ „УниФинанс“, УТФ „Дизарт“, УТФ „Авангард“ и УТФ „ИнфоГейт“ – малко, но стойностни продукти на труда на учениците и приятелите ни богоровци.

До тук със задължителната част на статията !

Редът в деня на панаира си беше почти като във всеки друг учебен ден, с тази разлика, че за някои той трябваше да започне от 8-9 сутринта! Суетенето, изнервеността на участниците си беше в реда на нещата, някои хора минаваха между капките с изпълнението на задачите си. Други пък изпадаха в нервни кризи от емоционално и физическо натоварване. И с риск да се повтори – това си беше в реда на нещата. След няколкочасово изучаване и изпитване на всички участници от журито, чиито критерии за оценяване бяха: обслужване, шанд, рекламни материали и знанията на участниците – тежката дума беше

Панаири, панаири

Продължение от стр.1

изречена . За победител беше посочена Учебно-тренировъчната фирма под ръководството на г-жа Адриана Станева УТФ „ИнфоГейт“. Победителите имаха задължението да представят гимназията ни на панаира на учебно-тренировъчните фирми в Пловдив. Една не лека задача за учениците от 11 В клас .

Интересното в случая е, че въпреки всичко ние /вече се чувствам достатъчно компетентна, че да говоря от собствено име/. та ние прекарахме едни доста дълги 3 дни. Ауууу, пропуснах да спомена и УТФ „ВипСтайл“, които също бяха с нас. Като пропуснем немалко запомнящи се неща в нощта, в която пътувахме за хотел „Марица“ в Пловдив, може да се каже, че беше най-малкото образователно - разликата между боговорския панаир на УТФ-тата и този на национално ниво беше огромна. Все още не мога да забравя невоятно изготвените щандове, разхождащите се ангели и къщичката с крака. За вас всичко това звучи непонятно, но все пак може да си създадете малка представа от галерията, на която има линк в сайта на нашата гимназия. Нашият труд, сравнен с труда на фирмите от София, Шумен и много други, беше почти нищо, но беше от сърце. И с много часове на труд и подготовка все пак успяхме да се докоснем до силата, движеща всяка икономика-конкуренцията. И като бъдещи икономисти – отидохме, видяхме, преценихме... но стига със сложните думи – просто останахме доволни от трите дни, в които се почувствахме достатъчно пораснали, за да владеем действията си. Е, не знам на кое място сме, нито пък кой е спечелил-не ни и интересуваше особено, важни бяха емоциите!

Росица 11в

“Букавица” - за историята и наградите

В епохата на Интернетa и кеча, на променените етични и родови ценности, в ПГИ Д-р Иван Богоров“ Варна работи и се развива групата за автентичен фолклор „Букавица“. През годините - от създаването си през октомври 2003 г., с много труд се изгражда репертоар, с който се представят учениците при откриването на Шампионската лига по баскетбол 2004г. в ДКС Варна, участие в Международен фолклорен фестивал в град Одрин, Република Турция, гостуване на Първия младежки международен фестивал „С България в сърцето“ в град Каварна, ежегодни участия в празничните събития на гимназията. И като логично продължение се явява успешната реализация на два спечелени проекта на Дирекция „Младежки дейности и спорт“ при Община Варна „Българската традиция разковниче на нравствени добродетели ≤и≤.

През учебната 2006/2007 година бъдещите икономисти, мениджъри, банкови и застрахователни служители станаха инициатори на дарителска кампания и Коледен благотворителен концерт, със средствата от който закупиха цветен принтер за кабинета по зрително подпомагане на учениците от СОУ за ДНЗ „Проф. Иван Шишманов“ Варна, потвърждение на идеята, че само в добри сърца може да се роди чудната българска народна песен. Логично се стига до наградите от три престижни конкурса. Първият е V≤ Национален детски фолклорен конкурс „Орфеево изворче“ гр. Стара Загора, 2006г., където групата спечелва ≤-ва награда. На същия конкурс, но вече при международна конкуренция през 2007г. ФГ „Букавица“ отново завоюва ≤-во място, а соловото изпълнение на Емилия Бенева ѝ носи ≤≤≤-то място; диплом и сребърен медал на Националния детско-юношески конкурс за музикално и танцово изкуство „Орфеева дарба“ София, 2007 г. за вокалната формация и диплом и бронзов медал за Мирела Кирякова индивидуално изпълнение; диплом, плакет и ≤≤-ра награда на X≤≤≤ Национален фолклорен конкурс „Диньо Маринов“ Варна, 2007г. По време на тези конкурси момичетата намират много нови приятели и дори са поканени да гостуват в град Чепеларе и на Орфеевата школа в с. Гела, във величествената планина Родопи на 10-11 юни. Наградите, с които младите изпълнителки се прибират, са признание за таланта на вокалната ръководителка г-жа Кичка Христова, неуморен радетел за възкресяване и съхраняване на българското и като фолклор, и като дух и национално самочувствие, с което заразява всички около себе си.

*Лунен лъч докосна ми очите
Улових го в призрачния мрак
Щоцен полъх ми развя косите
Аз отгатнах тайния му знак
Там в безкрая сред звездите
Ангелска усмивка полетя*

*С нежна ласка, с дъх пропита
Пада мъничка звезда
Искри пръска - светлина*

*Само миг да бъда в безкрая
Аз мечтая да политна в този миг
Мога ли да стигна там не знам
Ах, как омагьоса ме тоз лунен лик*

Полина 9е

Ученико-учителски бисери

1. "Ще ти пиша половин минус"

учител към ученик

2. "Не говорете, а четете и обсъждайте"

учител към ученик

3. "Не ми стой като професор"

учител към ученик

4. "На мястото на липсващите букви, напишете липсващите думи"

учител към ученик

5. "Печалбата трябва да е по-голяма от себестойността за да има рентабилност"

ученик

Афоризми

1. Ако човек е джентълмен, той знае толкова, колкото му е нужно. А ако не е, то знанията само ще му навредят.

2. Всеки може да бъде купен. Единственото неудобство е, че повечето хора искат невъобразимо висока цена.

3. Всеки може да е съпричастен с болката на приятел, но е нужно извънредно благородство, за да си съпричастен с успеха му.

4. Има неща, които е необходимо да бъдат казани, но трябва да ги кажеш когато трябва и на когото трябва.

5. Колко жалко е, че уроците на живота идват тогава, когато вече не са ни необходими.

6. Всеки живее собствения си живот и плаща цената му. Бедата е, че твърде често изплащаме една-единствена грешка. В сделките си с човека съдбата никога не приключва своето счетоводство.

7. Винаги си струва да задаваш въпроси. Невинаги си струва да отговаряш.

8. Безкрайно лесно е да обориш другите. Несравнимо по-трудно е да обориш себе си.

Историйка

...Песъчинка, обрулена от времето, стояща толкова кротко в ръката ми. Духвам лекичко и я оставям да падне. В този момент ми хрумва, че тази нищожна частичка от вселената е преживяла повече бури дори и от мен. Че е поемала в себе си нощите, дните, историите на пътуващите търговци, мечтите и страховете на приключенците, топлината на лагерните огньове и студът на ледената зима. Изгреви и залези, каквито никой не е виждал. Крахът на империи дори. Толкова много картини, образи от миналото, че чак сърцето ме заболя.

-Сър, време е.

Гласът беше гробовен. Дълбок, мъжки, отчаян, знаещ какво ще се случи съвсем скоро. Вдигнах карабината си високо, изправих се на разбитото ни укрепление и изревах мощно „**За ИМПЕРАТОРА**“... Още преди два часа маските бяха паднали. Сега пустинята бе отрупана с тела, кръв и разбит метал. Пред мен се изправи една огромна черна маса – воители, с наточени остриета, превъзхождащи ни поне 10:1. Всички с фанатичен блясък в очите, с ножове и пушки и викът „Аллах Акбар“ на уста.

Хвърлих се напред, извадил собствената си сабя, държащ пушката в другата ръка. Знаех, че хората ми бяха зад мен. Те знаеха, че ще умрат. Но накъдето и да ни водеше съдбата, аз бях сигурен, че ще посрещнем бъдещето заедно!

След малко кръвта ми вече изтичаше на талази. Може би щях да успея да се задържа на крака още секунда - две. Щях да успея да отсека нечия ръка; да лиша още някой от баща му. Още само една крачка напред! Само още веднъж левият пред десния, хайде повдигни само още веднъж ръката си, само още един удар...о, Господи, прости на грешния, дай ми сила, само още веднъж...

Усетих нещо остро, щик може би, да пронизва ребрата ми. Твърдата стомана се плъзна меко в плътта, режейки мълнии в мозъкът ми.

Усетих как нещо топло и меко потича от раната. Кръв. Дяволи! Моята кръв! В този момент чух изстрел до главата си... и всичко спря. Тишина. И камък. Навсякъде около мен. Лица, картини...и коршум. До главата ми...

Не, всички приказки в крайна сметка се оказаха грешни – нямаше тунел, нямаше ангели или демони. Само сивота. Значи това била смъртта. Момент, затворен във вечността. Място, толкова далеч, но и толкова близко до реалността...забелязах, че съм паднал на колена. Бавно се изправих и замрях – цветове, каквито никога досега не бях виждал, заблестяха пред очите ми. Лек вятър изпълваше пустинната равнина. Слънцето вече не беше толкова жарко, толкова жестоко...повече ми напомняше за дома. Имах усещането че само да протегна ръка и щях да усетя мекотата на планинските върхове. Само да вдишах и в дробовете ми щеше да нахлуе дъхът на вековните гори, останали гордо изправени като последни стражи на едно отминало време, на едно отминало величие...

Миг, траещ секунда, но и цяла вечност, понесъл в себе си красотата на един грешно изживян живот. Само за миг пред очите ми се разтеглиха толкова много картини, образи, спомени...една небрежна любовна авантюра, довела до пълен погром... битки, толкова много

битки, от самото ми раждане до сега, до самата ми смърт. Толкова много изгреви и залези, луни обагнени в кръв и кървави остриета, облени от лунната светлина. Гуляи, запои, обикновенни, скучни дни...и битки, битки, битки, толкова много битки, че чак ръцете ми бяха започнали да променят цвета си...

Красота. Мрак. Светлина. Рози, лалета, божури, венци и карамфили. Безсмислици. Пълни глупости. Какво говорях? Какво си мисля? Какво за Бога става с мен? Умирам! Да, май умирам.

Но същевременно живея. Защо? Защо все още съществувам? Защо съм тук и сега?

Всъщност знам – Заради тях. Заради моите хора. Последният бастион на кръстът и истинската вяра. Заради всеки един от тях, който все още не е загинал и продължава да води моята битка там долу. Заради мен. Умирайки заради мен. С едничката надежда че някой ще ги запомни – не биха могли да се надяват на нищо повече от това...

Да. Моята история ще изтлее, може би по-скоро от колкото аз мога да предполагам.

Една история за болка и кръв. Знаете ли я? Чували ли сте я? Позволете ми да ви разкажа как черното може да се окаже бяло, как на един крал, един рицар на кръста и на един умиращ свят им се наложи да се борят срещу мрака с мрак..

Аз цял живот търсих това. Вечността. Смятах, че съм нещо повече от другите. И честно да ви призная не съжалявам за миналото...

Пушки и рози. Цветя. Деца с меки гласове, които обикалят някакво...тъмно поле. И хвърлят цветя след себе си. Вгледай се в полето. Трупове. Труповете на моите приятели и врагове. Оформящи път – нагоре, към едно възвишение. Скалата на АкБога. Моят път. Към историята.

Към безсмъртието.....моята история...

ЛЮБОВНОТО ОБЯСНЕНИЕ НА СЧЕТОВОДИТЕЛЯ

С настоящото бордери декларирам, че целият авоар от надежди и всички вътрешни ресурси от търпение за взаимност от моя страна са изчерпани.

Защо сторнираш всички мои платежни искания, отправени към теб по ускорената форма? Инкасирай поне това, което е последно от моя страна.

Твоя поглед е винаги студен като на ревизор, забелязал дебитно салдо по разплащателната сметка. Защо е това презрение към мен, като към облигации от фашисткия заем през 1942 година?

Твоята студенина е в състояние да докара до банкрут и най-пламенната любов, каквато е моята. Анализирайки досегашния баланс на нашата нащастна и несподелена любов, дойдох до заключението, че не мога да разчитам на никакво любовно авансиране от твоя страна. Но аз ще си отмъстя! Ще настъпи надеждът на моето отмъщение и тогава ще си платиш с лихвите на просрочените заеми. Не очаквай милост от моя страна!

Разбира се до този момент ще гасна в дълбоко просрочие – нещастен и влюбен.

Времето обаче не ще успее да амортизира моите чувства, защото те са светли и силни. Пак те моля, авансирай ме с малко любов и аз ще бъда твой на безсрочен влог!

О, нима моите любовни мечти и блянове не ще бъдат никога погасени?

По-добре да умра, отколкото да кредитирам сърцето си на някоя друга след твоето сторно.

Твоят отказ тегне като блокирана сметка на съзнанието и мислите ми. О, моя бедна любов, лутаща се като отклонени оборотни срадства! Изглежда ще бъда принуден да обявя на ликвидация чувствата си по твоята аналитична сметка към синтетичната ѝ, наречена любов!

О, само ако би направила справка в главната книга на моето сърце, ти би открила такъв голям фонд любов, който ще може да те премира през целия си живот. Но ти си замразена като заем за нередовни запаси.

Превеждам ти моите последни прощални поздравии! На приносящия настоящия любовен ордер се заплаща 3% комисионна за услугата.

Прилагам един лимитиран чек за безкасовото изплащане на милиони целувки, които ти не ми даваш възможност да ти предам лично в твоя трезор.

Писмо на математик до математичка

Мило мое алгоритъмче, разкъсано от острите ъгли на чувствата. Аз все повече се убеждавам, че ти си променлива величина. Твоите перпендикулярни погледи ме карат да съставям уравнение от втора степен с две неизвестни. За да изразим нашите чувства, трябва да извадим твоите родители пред скоби. О, как мечтая да отидем в равнината и да си построим къщичка по две дадени страни и ъгъл между тях. Кажу ми на тоя, дето се върти около теб в концентрични на мен окръжности, че ще му разбия абсолютната стойност на физиономията и ще го пратя да търси и извади корен трети от областта на рационалните числа. Моля те, прибирай се бързо, защото чувствата ми към теб се менят от минус до плюс безкрайност.

Богоровски ГИМНАЗИСТ

За изданието работиха учениците от Клуба за литература и изкуство с ръководител Е.Ковачева

Набор: Виктор, Александър, Димитър - X В клас

Преглед: С. Йорданова, Виктор, Димитър - X В клас

Ученически дневник

При постъпване в първи клас – “А бяхме млади ...”

От I-VI до VIII-ми клас – “Тежко робство”

IX клас – “Във възрастта на любовта”

X клас – “Героите са уморени”

XI клас – “Живи трупове”

XII клас – “Осъдени души”

Преди първия час –

“Аутрините тук са тихи”

Изпитване – “Светът на мълчанието”

Внезапно контролно –

“Измамените камилчета”

Класна работа – “Ходене по мъките”

Извинение – “Изповед”

Отваряне на дневника –

“Затишие пред буря”

На урок – “Под игото”

Бележник – “Черно досие”

Дежурен учител – “Дивото куче Динго”

Класен ръководител –

“Поразяващата ръка”

Класна стая – “Дяволско свърталище”

Учителската стая – “Гнездо на оси”

В межгучасието –

“Троянската война”

В барчето – “Опълченците на Шипка”

След родителска среща –

“Как се каляваше стоманата”

Свободен час – “Джентълмени с късмет”

Намалени часове – “Боговете сигурно са полудели”

Директорът и учителите –

“Семейството на татко Барба”

В кабинета на шефа –

“Мълчанието на агнетата”

В последния час – “Отнесени от вихъра”

В автобуса – “Те се сръжаваша за родината”

Ваканция – “Животът започва отново”

